

1.
Árnyéktér / Shadowplace, 2014
Reflexiós üveg, fém, fa, neon, textil / reflective glass, metal, wood, neon- tubes, textile, 190x190x190 cm
2.
Betonkoszorú / Concrete Wreath, 2014
beton, fém / concrete, metal, 140x140x100 cm
3.
Úttörő / Ground Breaking, 2013
beton / concrete, 15x140x20 cm
4.
Lelet / Finding, 2014
betonvas, vas, borostyán / reinforcing bar, metal, ivy, 713x285x70 cm
5.
Cím nélkül ('A holnap dolgozója' kapniban) / Untitled ('The Worker of Tomorrow' in mold), 2009
c-print (fotó/photo: Surányi Miklós), 180x120 cm

Csákány István az egyik legfontosabb 40 év alatti magyar képzőművésszé vált azután, hogy 2012-ben egy monumentális installációjával szerepelt – túlzás nélkül a világ legfontosabb képzőművészeti kiállításának számító – kasseli dOCUMENTA (13)-on. A művész nemzetközi karrierjét meghatározó szereplése óta először lép önálló kiállítás keretében új művekkel a magyar közönség elé. A Trafó nézői számára persze nem ismeretlenek a művei, hiszen számos fontos alkotása Trafós csoportos kiállítások apropóján jött létre, így *A holnap dolgozója* c. betonszobor is, ami alapján a documentára is meghívást kapott.

Az egykori Derkovits ösztöndíjas és Aviva-Dij jelölt Csákány ösztönös és elemi erővel bíró installációs praxisával arra törekedett, hogy a szobrászat műfaját újítsa meg és értelmezze át. Ennek sikerét mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy számos fontos kiállítás résztvevője volt a Ludwig Múzeumban, és a Műcsarnokban, műalkotásai pedig olyan múzeumok gyűjteményének részét képezik, mint a maastrichti Bonnefantenmuseum, vagy a MUDAM Luxembourg. A kiállításon debütáló művek a rejtélyes, sötét hangulatot árasztó totális és ösztönös installáció-művészet közelébe sodorják Csákány praxisát, és az alkotásai tovább radikalizálódnak a líra irányába. A kiállítás apropóján Csákány technikai szempontból mindenféleképpen megújítja munkái eddigi appropriációs és

István Csákány became one of the most important emerging Hungarian artist, after exhibiting a monumental installation at dOCUMENTA (13) in 2012. Csákány presents new works in the frame of a solo exhibition in Hungary for the first time since this important international appearance of his. Although the visitors of Trafó are not strangers to his practice, since a number of his important pieces have been produced on the occasion of group exhibitions in this institution – for example, his statue project entitled *The Worker of Tomorrow* which granted him the invitation to documenta.

Through his works, Csákány clearly attempts to renew and reinterpret the genre of sculpture, and his methodology blends instinctive and elementary installation skills, bringing forth new energies into this discipline. This is clearly shown by the fact that he was involved in a number of important exhibitions in Budapest at the Ludwig Museum, and at the Kunsthalle, while his works today are part of the collections of MUDAM, Luxembourg and the Bonnefantenmuseum in Maastricht. The pieces which make their debut in the exhibition clear the path of the artist who makes a radical lyrical turn towards a total and instinctive installation art with dark tones and obscurity. On the apropos of this solo show Csákány reforms his practice, which was based on the tactics of appropriation, on the use of found

talált tárgyakat felhasználó, azokat rekonstruáló, valamint rekontextualizáló gyakorlatát. Ezzel a kiállítással életművének legújabb fejezetébe lép és igyekszik túllépni eddigi gyakorlatának fizikai és elméleti határait. A kiállítás legmonumentálisabb alkotásában a művész absztrakt relieffé, sajátosan borongós hangulatú frízzé alakít át egy elszáradt borostyánt, amit a kölni dóm restaurátor műhelyének oldalán talált és onnan szállítottatott Budapestre. A *Betonkoszorú* című mű egy Bruce Nauman parafrázis, amit Csákány – a rá jellemző stílusjegyekkel kiegészítve – egy robusztus koszorúvá transzformál. Ez a mű is beleolvad a tárgyak mágikus jelenlétét, auráját kutató kiállításba, ami számtalan definiálhatatlan allegóriát hordoz magán és ugyanúgy szól az enyészetről, mint a merev formává, heraldikává „kövülő” vázokról, amik egykor organikusak voltak. A galériába lépő látogató egy steril megfigyelői helyzetben találhatja magát, és azt tapasztalhatja, hogy az elé kerülő tárgyakon valamiféle abszurd külső szervezőerő lett úrrá, ami nem definiálható másképpen, csakis az ösztön logikája által.

A *Betonkoszorú* és az *Úttörő* című művek egy párt alkotnak a kiállítás textúrájában, mindkét alkotás a körforgásról, a művészet, vagy még tágabb értelemben az élet általános cirkularitásáról szól. Hiszen a hatalmas beton kalapács, egy a maastrichti Bonnefantenmuseum alapkövetételéről készült fotográfia alapján készült replika, mely egyszerre a rombolás és az építés eszköze is. Csákány kiállításán pedig az eleve kör struktúráján alapuló betonkoszorú is heraldikus elemmé válik, már csak a reflexív üvegfalú *Árnyéktér* tetején elfoglalt pozíciójának köszönhetően is. A magasra helyezett, így mindenképpen szimbolikusan is megemelt címer, egy amúgy kiüresedett allegóriakészletet helyettesít be egy végtelenített, nyers és vulgáris kézzel. A kiállítás címében is hivatkozott dioráma műfaj, amit művileg berendezett, mesterséges valóságok, környezetek definiálására használnak, további intencionális zavarokat is okoz a kiállítótér érzékelésében. Ezen kiállítás alkalmával ugyanis szinte lokalizálhatatlanná válnak a valóság olyan premisszái, mint a tér és az idő, egészen kézzelfogható lesz a kint és bent relációja; hiszen egy kültéri organikus elem, egy növény kerül kiállításra egy vasvázú szerkezeten, egy steril beltérben. A teret fehér függönyök és a mögülük áradó erős fény definiálja újra, hiszen ezek az elemek lényegi módon változtatják meg a galériatér hagyományos percepcióját, új ablakok, ajtók, távlatok megnyitásával. Az *Árnyéktér* címet viselő installáció pedig

objects, which are reconstructed and recontextualised in his different works. Csákány opens a new chapter in his oeuvre attempting to summarize and transcend the physical and theoretical frame of his previous pieces, which focused on the general topics of work and the artistic career, as such.

In the most monumental piece at the exhibition the artist reshapes a withered creeping-ivy found on the façade of the restoration workshop of the Cologne Cathedral to an abstract relief, to a peculiar gloomy frieze. The piece entitled *Concrete Wreath* is a Bruce Nauman paraphrase, which is completed with some characteristics of Csákány's style and transformed to a robust funeral wreath. This piece also melts into the exhibition which explores the magical presence and aura of the objects, which carries numerous undefinable allegories, and which is equally about decay and about long-ago organic, but by now fossilized frames. The visitor stepping into the gallery finds Him/Herself in an abandoned surrounding, yet in a sterile observant position, the objects are conquered by some kind of absurd outer organizing power, which can only be defined by the logic of instinct.

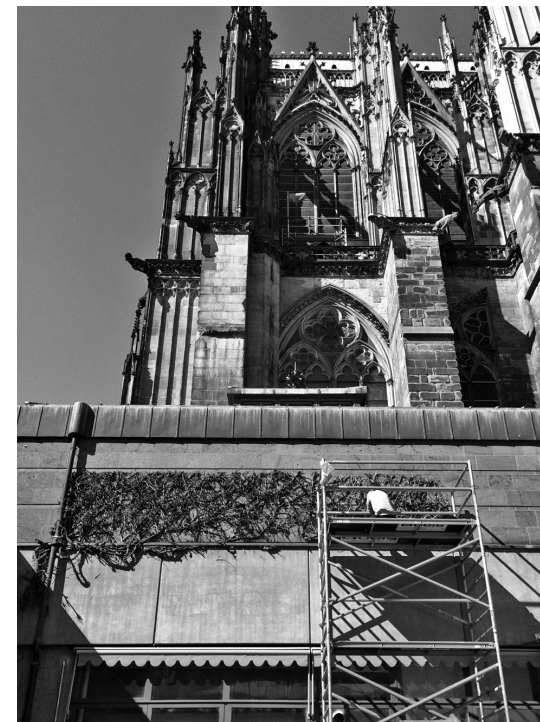
The works entitled *Ground Breaking* and *Concrete Wreath* compose a pair in the texture of the exhibition. Both of the works have a circular nature, the wreath and the hammer are both about rotation of forms, cycles in art, and in life in general. As the huge concrete hammer, which is a replica made after a photograph depicting the laying of the foundation-stone of the Bonnefantenmuseum in Maastricht. And this tool is a device of building and destruction at the same time. The circular wreath becomes a heraldic element as it is positioned on the top of the reflective glass structure of the *Shadow Place*. The coat of arms – which is concretely and symbolically heightened – substitutes an empty and devaluated set of allegories with a raw and vulgar gesture.

The genre of the diorama, which can be defined as a staged, artificial environment, creates further intentional disturbances in the perception of the exhibition space. For the time of this exhibition such premises of reality as space and time become unlocalizable, together with the spatial relation of inside and outside. A once organic plant is presented on an abstract metal frame in the interior of a sterile gallery, which is redefined by strong lights coming from behind of curtains of seemingly new windows and doors created by the artist. The aforementioned interventions are crucially

akár börtönök, fegyelmi intézetek őrtornyaira is emlékeztethetik a látogatót, amik felett érzéseink nem gyakorolnak közvetlen és biztos kontrollt. Ráadásul a 2009-es *Vákuumzaj* c. kiállításon bemutatott *A holnap dolgozója* c. szobor, melynek öntés közben rögzített portréjával a kiállítás egy időugrást is végrehajt, amikor bemutatja az öntőformában felismerhetetlen, lényegében beazonosíthatatlan műalkotást, egészen pontosan annak hiányának képi reprezentációját.

Csákány István (Sepsiszentgyörgy, Románia, 1978)

A Magyar Képzőművészeti Egyetemen Maurer Dóra osztályában végzett. 2014-ben részt vett a stuttgarti Akademie Schloss Solitude residency programján. 2012-ben *Szellemtartás* című nagyméretű installációjával szerepelt a dOCUMENTA (13)-n. Művei olyan múzeumokban és kiállítóhelyeken szerepeltek, mint a luxemburgi MUDAM, a maastrichti Bonnefantenmuseum, a belgrádi Kortárs Művészeti Múzeum, a budapesti Múcsarnok vagy a Ludwig Múzeum. 2009-ben az Aviva Művészeti Díj nomináltja volt, 2010-ben pedig – a Ludwig Múzeumban kiállított – *Bernsteinzimmer (Borostyánszoba)* című művéért AICA-díjat kapott. Művei olyan rangos közgyűjteményekben szerepelnek, mint a Bonnefantenmuseum, Maastricht, a MUDAM Luxembourg, budapesti Ludwig Múzeum, vagy az ICA-D – Dunaújvárosi Kortárs Művészeti Intézet.

altering the perception of the space of Trafó Gallery, as they open new perspectives for the diorama. The installation entitled *Shadow Space* on the other can remind the viewers on such constructions as security towers of historical prisons over which one's senses can't have complete control. Csákány also creates a time loop with the exhibited photography which was already shown at the group exhibition in Trafó entitled *Vacuumnoise* in 2009. The image depicts the statue *The Worker of Tomorrow* in an unidentifiable way during its creation, so the image becomes a visual representation of the absence of an artwork.

István Csákány (Sfântu Gheorghe, Romania, 1978)

Graduated at the Hungarian Academy of Fine Arts, Budapest, at Dóra Maurer's class. In 2014 he was invited to the artist-in-residence program of Akademie Schloss Solitude, Stuttgart (D). In 2012 he participated in dOCUMENTA (13) with his large scale installation entitled *Ghost Keeping*. His works were shown in such museums and galleries as MUDAM Luxembourg (LU), Bonnefantenmuseum, Maastricht (NL) Museum of Contemporary Art, Belgrade (MoCAB) (SRB), Ludwig Museum, Budapest or Kunsthalle, Budapest. In 2009 he was nominated for Aviva Art Award, in 2010 he got the AICA (Association Internationale des Critiques d'Arts) Prize for his installation *Bernsteinzimmer* exhibited at Ludwig Museum, Budapest. His works are part of such prestigious public collections as Bonnefantenmuseum, Maastricht, MUDAM, Luxembourg, Ludwig Museum, Budapest or ICA-D, Institute for Contemporary Art, Dunaújváros (H).

